

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Lidet om Sangene i Edda

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Aarhus Universitet, Det Teologiske Fakultet, s. 296. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1806_52-txt-shoot-idm987.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg betragter det som et Glimt af de ubøielige Norners Virken, i det de med sikker Haand forberedede Catastrophen i det store Drama, da Tidens Dør 297 skulde lukkes ved dens Guddommes Undergang. Et saadant Glimt, eller maaskee endnu høiere, see vi i Balders Død, hvilket jeg maaskee ved en anden Leilighed vil søge at udvikle. Aserne skulde gaae under, men disse, med det Evige Forlenede, maatte selv assimilere sig til det Endelige, for at staae under dettes Love, de maatte selv bortgive deres Evighed. Saaledes havde Nornerne bestemt, at Frei skulde gjøre sig selv vaabenløs, for at erholde Gerda. Dette maatte skee, og selv Aserne kunde kun modsætte sig, men ikke afværge det. Odin vrededes over, at Frei satte sig i Hlidskialf, ei fordi han derved troede sig fornærmet, men fordi Synet af Gerda var det første Led af Ulykkens Kiæde, som de andre med Nødvendighed maatte følge. Aserne samles ved Ydrasils Rod, for at raadslaae om, hvorledes Frei, uden at miste sit Sværd, kunde erholde Gerda, og Odin sparer end ikke Drupner, for at afvende Ulykken. Dog, Skirner vover ei at fare gennem Jetters Lande, uden at være væbnet med Freis Sværd, og det kunde vel endnu være reddet for Guden, dersom Gerda havde overgivet sig for Guldet og Ringen; men da Skirner maa lade det blinke for hendes Øie, da han maa tye til Hævnstaven, han med det afskar, da er det tabt for evig. – Antog man – hvilket i det mindste maatte være Digteren tilladt – at Gerdas Moder, Aurboda, var den samme, som Angrboda, Lokes uheldsvangre Fril 298le, da vilde det end vorde betydningsfuldere, og mange Steder i Digtet vilde lade sig bedre forklare, da saae vi mere klart, hvi Frei sagde:

Min Elskov til Møen
Er større end Nogens
I Alderens Vaar;
Men Aser og Alfer
Det aldrig tillade,
At vi blive eens.

og hvi Gerda med saadan Bestemthed erklærede:

Jeg og Frei,
Medens vort Liv varer,
Bygge aldrig sammen;

thi hun hørte da til Asernes svorne Fiender.

Paa denne Maade vilde vi ogsaa bedre begribe hine Gerdas Ord, da Jorden bævede ved Skirners Komme:

– Mig ahner,
At herude er
Min Broders Bane.

Vi behøvede da ikke med Hr. M. at troe, hun her meente en Elsker, der vilde ægte hende mod hendes Villie, og i Kamp med hvem hendes Broder var falden*. Dette er desuden urimeligt, deels fordi hun da allerede maatte været i Elskerens Vold, og deels fordi Lyden der ei blot ryster Gymeres Gaarde, men hele Jorden, maa forkynde selv meer end en Jettes Færd. . Nei, hun mener, da Asa-Thor, der i Rag 299narokr skal dræbe Midgardsormen, hendes Moders Søn.

Vi behøvede da ei at antage nogen Sindsforandring hos Gerda; men hendes Vægning var, maaskee efter Lokes Indskydelse, ene beregnet paa, at Frei skulde miste sit Sværd.

Da begrebe vi ogsaa det, ellers Underlige, at Gymer slet ikke lader sig tilsyne.

Dog, Digteren maatte antage det Sidste, eller ikke, saa vilde han dog stedse i Skirners Reise finde Æmne til et af de skiønneste Dramer, Oldtiden kan avle.

Beslægtet hermed er en Anvendelse, jeg længe troede, med Held kunde gøres af vor hele Gudelære; men da selv en tydelig Fremstilling af det styrende Princip fordrede et langt dybere Studium af Oldtiden, end Omstændighederne – desværre! – tillode mig, vil jeg oppebie Fremtrædelsen af Edda, Oehlenschlägers Digt ; thi maaskee blev det denne Bragas Udkaarne forbeholdet, at udføre den store Idee, jeg kun halv dunkelt ahner.

Grundtvig,

Cand. Theol.